บทที่ 1

บทนำ

1.1 ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา

ประสิทธิผลของนโยบายการเงินและนโยบายการคลังเป็นที่สนใจทั้งด้านทฤษฎีและทางด้านปฏิบัติ โดยทั่วไปนโยบายการเงินและนโยบายการคลังมีเป้าหมายหลัก ๆ เหมือน ๆ กันคือ นโยบายอย่างไรจึงจะทำให้เศรษฐกิจของประเทศขยายตัวไปด้วยดี มีเสถียรภาพทั้งภายในและภายนอกประเทศ มองอีกมุมหนึ่งก็คือ เมื่อเกิดปัญหาทางเศรษฐกิจที่จำเป็นต้องแก้ไข เช่น ภาวะเศรษฐกิจซบเซา ภาวะเงินเฟ้อหรือการขาดดุลการค้าและดุลการชำระเงินอย่างมาก รัฐบาลจะใช้มาตรการหรือนโยบายอย่างใดที่จะทำให้เศรษฐกิจฟื้นตัวขึ้น ภาวะเงินเฟ้อหมดไป หรือดุลการค้าและดุลการชำระเงินดีขึ้น แน่นอนที่สุด รัฐบาลอาจจะใช้นโยบายการเงินหรือนโยบายการคลังอย่างใดอย่างหนึ่งในการแก้ปัญหาดังกล่าว หรืออาจใช้ทั้ง 2 นโยบายควบคู่กันไปในการแก้ปัญหาก็ได้

ประสิทธิผลเปรียบเทียบของนโยบายการเงินและการคลัง กล่าวคือ นโยบายใดจะมีประสิทธิภาพมากกว่ากันขึ้นอยู่กับความลาดชันของเส้น IS และ LM ตลอดจนภาวะเศรษฐกิจเริ่มแรกที่เกิดขึ้นขณะนั้นว่าอยู่ใกล้ระดับการจ้างงานเต็มที่ (Full Employment) มากน้อยเพียงไร[1] อาทิเช่น ตัวระบบเศรษฐกิจเริ่มแรกอยู่ในช่วงขีดจำกัดสภาพคล่องของเคนส์ (Keynesian Liquidity trap region) นโยบายการคลังเท่านั้นที่มีผลต่อการเปลี่ยนแปลงในอุปสงค์รวม แต่ถ้าระบบเศรษฐกิจเริ่มแรกอยู่ในช่วงของนักเศรษฐศาสตร์สำนักเดิม (Classical Range) การใช้นโยบายการเงินจะมีผลอย่างมากต่ออุปสงค์มวลรวม เป็นต้น สาเหตุใหญ่ของแนวความคิดที่ต่างกันก็เนื่องจากข้อสมมติซึ่งต่างกัน เช่น นักนิยมการคลังสนใจเส้น LM ในช่วงที่ขนานกับฐาน (ช่วงขีดจำกัดสภาพคล่อง) เนื่องจากระดับอัตราดอกเบี้ยที่ปรากฏในระบบเศรษฐกิจอยู่ในระดับที่ต่ำสุด ค่าความยืดหยุ่นของอุปสงค์เงินตราต่ออัตราดอกเบี้ยเท่ากับค่าอนันต์ ส่วนนักนิยมการ

---

[1]ประเจิด สินทรัพย์ เศรษฐศาสตร์มหภาค ทฤษฎีและนโยบาย เล่มที่ 1 (กรุงเทพ : สำนักพิมพ์ไทยวัฒนาพานิช 2526) หน้า 97-121.

เงินให้ความสนใจต่อการใช้เส้น LM ซึ่งเป็นเส้นตรงตั้งฉากกับฐานเป็นตัวกำหนดผลผลิตที่แท้จริง เนื่องจากข้อสมมติที่ว่า ความยืดหยุ่นของอุปสงค์เงินตราเมื่อคำนึงถึงอัตราดอกเบี้ยเท่ากับศูนย์

ฉะนั้น นโยบายการเงินและการคลังนโยบายใดจะมีประสิทธิภาพมากกว่ากันจึงขึ้นอยู่กับสภาพความเป็นจริงที่เกิดขึ้นในขณะนั้นว่าเส้น IS และ LM มีความลาดชันอย่างไรและภาวะขณะนั้นอยู่ใกล้การว่าจ้างงานเต็มที่ขนาดไหน

ดังนั้น โดยทั่วไปประสิทธิภาพของนโยบายการเงินและการคลังไม่ได้เป็นที่สนใจแต่ทางด้านทฤษฎีเท่านั้น ทางด้านปฏิบัติได้มีการศึกษาในเชิงปริมาณวิเคราะห์มากขึ้น ผลการศึกษาในแต่ละประเทศได้ผลสรุปที่แตกต่างกันออกไป นโยบายการเงินและนโยบายการคลังนโยบายใดจะมีประสิทธิภาพมากกว่ากันจึงเป็นปัญหาที่จะต้องค้นคว้าเพื่อหาคำตอบโดยอาศัยหลักฐานข้อเท็จจริง

1.2 การศึกษาในอดีต

1.2.1 งานวิจัยที่เกี่ยวข้องของต่างประเทศ

Anderson และ Jordan[2] ทำการศึกษาถึงประสิทธิผลเปรียบเทียบของนโยบายการเงิน และนโยบายการคลัง โดยทำการวิเคราะห์การเปลี่ยนแปลงของนโยบายการเงินและนโยบายการคลังว่าจะมีผลทำให้ Nominal GNP เปลี่ยนแปลงมากน้อยเท่ากันอย่างไร ผลกระทบของทั้ง 2 นโยบายที่มีต่อ Nominal GNP ได้แบ่งแยกวิเคราะห์ออกเป็น 3 ส่วนคือ 1) ความรุนแรง วัดจากผลรวมของค่าสัมประสิทธิ์ของแต่ละตัวแปร 2) ความสามารถในการทำนาย พิจารณาจากค่า t-ratio ของแต่ละตัวแปร 3) ความเร็ว พิจารณาความล่าช้าจากโครงสร้างของแบบจำลอง ผลการศึกษาสามารถสรุปได้ว่า ผลกระทบต่อ Nominal GNP ของนโยบายการเงิน มีความรุนแรงกว่า มีความสามารถในการทำนายได้ดีกว่าและรวดเร็วกว่านโยบายการคลัง

[2]Andersen, L.C., and Jordan, J.L. "Monetary and Fiscal Action: A Test of Their Relative Importance in Economic Stabilization." Federal Research Bank of St.Louis Reviews. Reprint Series No.34 (November 1968) p. 11-24.

DeLeevw และ Kalchbrennwer[3] ทำการศึกษาวิธีเดียวกันกับ Andersen และ Jordan โดยมุ่งประเด็นศึกษาไปที่ความเหมาะสมของตัวแปรทางการเงินและการคลัง ผลของการศึกษาสรุปได้ว่า นโยบายการคลังมีความสามารถในการทำนายผลกระทบต่อกิจกรรมทางเศรษฐกิจ (Nominal GNP) ได้ดีกว่านโยบายการเงิน อย่างไรก็ตาม นโยบายการเงินมีผลต่อกิจกรรมทางเศรษฐกิจรุนแรงกว่านโยบายการคลัง

Morishima และ Saito ศึกษาความสัมพันธ์ของนโยบายการเงิน และนโยบายการคลัง โดยใช้ Morishima-Saito Model[4] เพื่อพิสูจน์ความเชื่อของเคนส์ที่ว่า "นโยบายการคลังจะมีประสิทธิภาพมากกว่านโยบายการเงินภายใต้เงื่อนไขการจ้างงานไม่เต็มที่" โดยที่ประสิทธิภาพของนโยบายการเงินและนโยบายการคลัง พิจารณาจากค่าตัวทวี ซึ่งแสดงให้เห็นถึงการเปลี่ยนแปลงของทั้งสองนโยบายจะมีผลทำให้รายได้ประชาชาติ (National Income) เปลี่ยนแปลงมากน้อยกว่ากันอย่างไร ผลของการศึกษาสรุปได้ว่า ค่าตัวทวีของนโยบายการคลังที่มีต่อรายได้ประชาชาติมีค่าเท่ากับ 1.35 ในช่วงที่มีระดับการจ้างงานเต็มที่ (full employment) และมีค่าเท่ากับ 1.40 ในช่วงที่มีระดับการว่างงาน 10-15% ส่วนค่าตัวทวีของนโยบายการเงินมีค่าเท่ากับ 0.25 ทั้ง 2 ช่วง (ระดับการจ้างงานเต็มที่ และช่วงที่มีระดับการว่างงาน 10-15%) จากการศึกษาสามารถยืนยันตามความเชื่อของเคนส์ได้ว่า นโยบายการคลังมีประสิทธิภาพมากกว่านโยบายการเงิน

---

[3]Frank de Leevw and John Kalchbrenner, "Monetary and Fiscal Action : A Test of Their Relation Important in Economic Stabilization Comment." Federal Research Bank of St. Louis Reviews, Report Series NO. 37. (April 1969) p. 6-11.

[4]Michael D. Intriligator, Econometric Models, Techniques and Application. (Englewood-Cliff, N.J. : Prentice-Hall, Inc., 1978) p .436-440.

Moroney และ Mason[5] ทำการศึกษาถึงผลกระทบของนโยบายการเงินและนโยบายการคลังที่มีผลต่อการเปลี่ยนแปลงของรายได้รวมที่เป็นตัวเงิน (AggregateIncome) โดยใช้แบบจำลองพลวัตรของอุปสงค์รวมขนาดเล็ก (A small dynamic Model of Aggregate demand) ที่เป็นระบบสมการต่อเนื่อง (Simultaneous Equations Systems) ในช่วงปี 1953(3)-1965(4) กำหนดให้ฐานเงิน (Adjust Monetary Base) เป็นตัวแปรนโยบายการเงิน (Monetary policy) และการใช้จ่ายของรัฐบาลที่เป็นตัวเงิน (Nominal Government Spending) เป็นตัวแปรนโยบายการคลัง (Fiscal policy) ผลของการทำ Policy simulation ได้ค่าตัวทวี (Impact Multiplier) ของฐานเงินและการใช้จ่ายของรัฐบาลที่เป็นตัวเงินเท่ากับ 0.586 และ 1.225 ตามลำดับ สรุปได้ว่า นโยบายการคลังมีผลมากกว่านโยบายการเงิน

Arestis, Frowen และ Karakitsos[6] ได้ทำการศึกษาลักษณะเช่นเดียวกับ Moroney และ Mason โดยสร้างแบบจำลองพลวัตรของอุปสงค์ขนาดเล็กสำหรับกลุ่มประเทศ O.E.C.D ซึ่งประกอบด้วยประเทศ เยอรมัน คานาดา อังกฤษ และสหรัฐอเมริกา การศึกษาพิจารณาผลของนโยบายการเงินและนโยบายการคลังมีผลต่อการเปลี่ยนแปลงผลิตภัณฑ์มวลรวมที่เป็นตัวเงิน (Nominal GNP) ผลการศึกษาสรุปได้ว่า ประเทศเยอรมัน คานาดา และอังกฤษ นโยบายการคลังจะมีผลกระทบต่อผลิตภัณฑ์รวมที่เป็นตัวเงินมากกว่านโยบายการเงิน ยกเว้นประเทศสหรัฐอเมริกานโยบายการเงินจะมีผลกระทบต่อผลิตภัณฑ์มวลรวมที่เป็นตัวเงินมากกว่านโยบายการคลัง

---

[5] J.R. Moroney and J.M. Mason, "The dynamic Impacts of Autonomous Expenditures and The Monetary Base on Aggregate Income." Journal of Monetary, Credit and Banking (No. 4 1971) p.793-814.

[6] Arestis P. ; Frowen, S.E.; and Karakitsos, E. "TheDynamic Impacts of Government Expenditure and Monetary Base on Aggregate Income : Tha Case of Four O.E.C.D. Countries, 1965-1974." Public Finances, (No. 1-2, 1978) p.1-11.

ศูนย์วิทยทรัพยากร
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

1.2.2 งานวิจัยที่เกี่ยวข้องในประเทศไทย

Chantakul Preeda[7] ศึกษาบทบาทของนโยบายการเงินเทียบกับนโยบายการคลัง โดยพิจารณาขนาดของค่าตัวทวี (Size of the Multiplier) ของนโยบายการเงินและนโยบายการคลังที่มีต่อรายได้ประชาชาติ (National Income) โดยใช้รูปแบบสมการที่ประกอบด้วย 2 ตลาด ได้แก่ ตลาดสินค้า และตลาดการเงิน ตัวแปรนโยบายการเงินและการคลังใช้ปริมาณเงิน (Money Supply) และค่าใช้จ่ายของรัฐบาล (Government Expenditure) ตามลำดับ ผลการศึกษาปรากฏว่า ค่าตัวทวีทางการเงินและค่าตัวทวีทางการคลังมีค่าเท่ากับ 0.45 และ 4.0 ตามลำดับ สรุปได้ว่า นโยบายการคลังจะมีผลต่อรายได้ประชาชาติมากกว่านโยบายการเงิน

Chenbhanich Cheunruthai[8] ศึกษาการเปรียบเทียบอิทธิพลของนโยบายการเงินและนโยบายการคลังที่มีต่อกิจกรรมทางเศรษฐกิจของประเทศไทย โดยเปรียบเทียบความรุนแรงและความล่าช้าของทั้ง 2 นโยบายที่มีต่อกิจกรรมทางเศรษฐกิจทางด้านผลิตภัณฑ์ภายในประเทศที่แท้จริง (real GDP) และระดับราคาภายในประเทศ การศึกษานี้พยายามที่จะทดสอบสมมติฐานที่ว่า "อิทธิพลของนโยบายการคลังที่มีต่อกิจกรรมทางเศรษฐกิจจะมีมากกว่าและรวดเร็วกว่านโยบายการเงิน" ผลการศึกษาสรุปได้ว่า นโยบายการคลังมีผลทำให้กิจกรรมทางเศรษฐกิจเปลี่ยนแปลงมากกว่านโยบายการเงินไม่ว่าจะเป็นการเปลี่ยนแปลงนโยบายแบบชั่วคราวหรือถาวร อย่างไรก็ดี ผลการเปรียบเทียบความล่าช้าของนโยบายทั้งสองนโยบายโดยพิจารณาเฉพาะการเปลี่ยนแปลงเป็นการชั่วคราว ปรากฏว่านโยบายการคลังมีผลต่อกิจกรรมทางเศรษฐกิจรวดเร็วกว่านโยบายการเงิน

---

[7]Chantakul Preeda. "Empirical Evidence of Fiscal and Monetary Policies in Thai Economy." Economic paper No. 2001, Department of Economics, Faculty of Economics and Business Administration, Kasetsart University, January 13, 1977. Typwritten.

[8]Chenbhanich Cheunruthai. "Thai Relative Influence of Fiscal and Monetary Policies on Economic Activity in Thailand." Master's Thesis, Faculty of Economics, Thammasat University, 1983.

หอสมุดกลาง สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

1.3 วัตถุประสงค์การศึกษา (Objectives)

การศึกษานี้มีวัตถุประสงค์ใหญ่ ๆ 3 ประการคือ

1.3.1 ศึกษาเพื่อสร้างและประเมินผลแบบจำลองเศรษฐกิจมหภาคของประเทศไทยในระยะสั้น

1.3.2 ศึกษาผลกระทบของนโยบายการเงินและนโยบายการคลังต่อตัวแปรที่สำคัญทางเศรษฐกิจในระดับมหภาค

1.3.3 ศึกษาความยืดหยุ่นของนโยบายการเงินและนโยบายการคลังที่มีต่อตัวแปรที่สำคัญทางเศรษฐกิจในระดับมหภาคในระยะสั้นและระยะยาว กล่าวคือ ในรอบ (Period) 1 ปี และ 5 ปี ตามลำดับ ทั้งนี้โดยการเปรียบเทียบของความยืดหยุ่นของนโยบายทั้งสอง

1.4 วิธีการดำเนินการศึกษา

งานวิจัยฉบับนี้ มีการดำเนินการศึกษาโดยแบ่งออกเป็น 3 ส่วน ดังนี้

1.4.1 การสร้างแบบจำลอง

แบบจำลองที่สร้างขึ้นในการศึกษานี้ สร้างขึ้นเพื่อใช้ในการวิเคราะห์และประเมินผลของนโยบายการเงิน และนโยบายการคลัง แบบจำลองที่นำมาศึกษานี้อาศัยแนวความคิดพื้นฐานมาจากแบบจำลองของธนาคารแห่งประเทศไทย (BOT)[9] และแบบจำลองเศรษฐมิติมหภาคที่มีคุณภาพโดยทั่วไปสำหรับประเทศไทย[10] โดยนำมาปรับปรุงเพื่อให้สะดวกในการวิเคราะห์และคำนวณผลของมาตรการต่าง ๆ ทั้งนี้อาจสรุปแนวการศึกษาได้ดังนี้

---

[9] Chaipravat, Olarn; Meesook, Kanitta; and Ganjarerndee, Siri. "Bank of Thailand Model of the Thai Economy." Discussion Paper No. DP/79/25, Bank of Thailand, February, 1979.

[10] สุชาติ ธาดาธำรงเวช "แบบจำลองเศรษฐมิติมหภาคที่มีคุณภาพโดยทั่วไปสำหรับประเทศไทย" วรสารเศรษฐศาสตร์ธรรมศาสตร์ ปีที่ 3 ฉบับที่ 3 กันยายน หน้า 42-84.

1.4.1.1 ลักษณะสำคัญของแบบจำลอง

แบบจำลองมหภาคที่สร้างขึ้นเป็นระบบสมการต่อเนื่อง (Simultaneous Equations System) ซึ่งแบ่งออกเป็น 2 ภาคเศรษฐกิจคือ ภาคเศรษฐกิจจริง (Real Sector) และภาคการเงิน (Monetary Sector) ในภาคเศรษฐกิจจริง สาขาการผลิตแบ่งออกเป็นสาขาเกษตรกรรม และสาขานอกภาคเกษตรกรรม ดุลยภาพในตลาดผลิตผลถูกกำหนดโดยความพอดีของอุปสงค์และอุปทานรวม เมื่อเกิดความไม่สมดุลย์ในอุปสงค์และอุปทานรวม การเปลี่ยนแปลงของสินค้าคงคลัง จะเป็นตัวปรับให้เข้าสู่จุดดุลยภาพใหม่ ส่วนดุลยภาพในตลาดการเงิน อัตราดอกเบี้ยที่เป็นตัวเงิน (Nominal Interest Rate) ถูกกำหนดจากความพอดีของความต้องการถือเงินกับอุปทานของเงิน แล้วส่งผลกระทบไปยังภาคเศรษฐกิจจริงในรูปของอัตราดอกเบี้ยที่แท้จริง (Real Interest Rate)

1.4.1.2 ข้อมูลที่ใช้ในแบบจำลอง

การศึกษาในงานวิจัยฉบับนี้ เป็นการศึกษาในระยะสั้น ข้อมูลที่ใช้เป็นข้อมูลทุติยภูมิในช่วงปีค.ศ. 1970(1)-1984(4) ข้อมูลรายไตรมาสมีเก็บรวบรวมไว้เฉพาะข้อมูลทางภาคการเงินซึ่งเก็บรวบรวมโดยธนาคารแห่งประเทศไทย แต่ข้อมูลของภาคเศรษฐกิจจริงมิได้มีการเก็บรวบรวมในรายไตรมาส ดังนั้นข้อมูลรายไตรมาสในส่วนของภาคเศรษฐกิจจริงที่ทำการศึกษาในงานวิจัยนี้จึงได้มาจากการประมาณค่าจากข้อมูลรายปีที่มีการเก็บรวบรวมเอาไว้โดยอาศัยวิธีการและแนวความคิดของ ชนิษฐา มีสุข และ ประพันธ์ สายสงเคราะห์[11]

1.4.1.3 วิธีการประมาณค่าแบบสมการ

การศึกษาเป็นเชิงปริมาณ (Quantitative) โดยวิธีประมาณค่าสัมประสิทธิ์ของตัวแปรในแบบจำลองด้วยวิธีการกำลังสองน้อยที่สุดสองครั้ง (Two Stages Least Squares : 2SLS) ประกอบกับวิธีการกำลังสองน้อยที่สุดแบบธรรมดา (Ordinary Least Squares : OLSQ) แบบจำลองนี้มีตัวแปรจำนวนหนึ่งถูกกำหนดให้เป็นตัวแปรตามร่วม (Jointly Dependent Variable) จำนวนหนึ่งเป็นตัวแปรภายนอกกำหนดค่า (Predetermined Variable)

---

[11] ภาคผนวก ข.

ในทางปฏิบัติตัวแปรภายนอกกำหนดค่าแบ่งออกได้เป็น 2 กลุ่มคือ ตัวแปรภายในล่าช้า (lagged Endogeneour Variable) และตัวแปรภายนอก (Exogeneous Variable) นอกจากนี้ ตัวแปรภายนอกนี้ยังแบ่งออกเป็นตัวแปรภายนอกจริง (Actual Exogeneous Variable) กับตัวแปรนโยบาย (Policy Variable)

1.4.2 การประเมินผลระบบสมการ

ในการสร้างแบบจำลองจำเป็นอย่างยิ่งที่จะต้องทดสอบหรือประเมินผลความสามารถในการพยากรณ์ของแบบจำลองที่สร้างขึ้น การพิจารณาแบ่งออกเป็น 2 ส่วน กล่าวคือ

1.4.2.1 การประเมินผลแต่ละสมการ

การประเมินผลแต่ละสมการ เป็นการพิจารณาถึงความสามารถในการพยากรณ์ของแต่ละสมการ พิจารณาจากค่าสถิติของแต่ละสมการนั้น ๆ ซึ่งประกอบด้วย R^2 (Coefficient of Determination), t-test, F-test, สถิติเดอร์บิน-วัตสัน (Durbin-Watson : DW) ตลอดจนเครื่องหมายหรือทิศทาง (Sign) ของตัวแปรนั้น ๆ

1.4.2.2 การประเมินผลแบบจำลอง

นอกจากการประเมินผลของแต่ละสมการดังกล่าวแล้วในหัวข้อ 1.4.2.1 การศึกษานี้ยังมีการประเมินผลแบบจำลองทั้งระบบเพื่อทดสอบความสามารถในการพยากรณ์ของแบบจำลองว่าดีหรือไม่เพียงใด โดยพิจารณาค่าดัชนี Theil's inequality coefficient (U), Bias Proportion (Um), Variance Proportion (Us) และ Covariance Proportion (Uc).

1.4.3 การประเมินผลของนโยบาย

การศึกษานี้มีการประเมินผลของนโยบายการเงิน และนโยบายการคลังเป็น 2 ส่วน กล่าวคือ

1.4.3.1 ผลกระทบของนโยบายการเงินและนโยบายการคลัง

ผลกระทบของนโยบายการเงินและนโยบายการคลัง เป็นการศึกษาถึงการเปลี่ยนแปลงของนโยบายการเงินและนโยบายการคลังว่าจะมีผลทำให้ตัวแปรที่สำคัญทางเศรษฐกิจเปลี่ยนแปลงไปมากกว่ากันอย่างไร ผลของนโยบายทั้งสองสามารถหาได้จากการทำ Policy Simulation ดังนี้ คือ กำหนดค่าจริงของตัวแปรภายนอกกำหนดค่า (Predetermined Variable) แล้วทำการคำนวณค่าตัวแปรตามร่วม (Jointly Dependent Variable) โดยผ่านกระบวนการ "Simulation" ผลลัพธ์ที่ได้เป็นค่าแรก (Initial Value) ของตัวแปรตามร่วมซึ่งจะถูกใช้เป็นปีฐาน (bench mark) หลังจากนั้นกำหนดให้ตัวแปรนโยบายตัวใดตัวหนึ่งเปลี่ยนแปลงไปจากค่าจริง โดยสิ่งอื่นคงที่แล้วผ่านกระบวนการ "Simulation" อีกครั้งหนึ่ง ผลลัพธ์ที่ได้เป็นค่าของตัวแปรตามร่วมอีกชุดหนึ่ง ผลลัพธ์ที่ได้จากการเปรียบเทียบค่าของตัวแปรตามร่วมทั้งสองชุดจะเป็นผลของนโยบายที่มีต่อตัวแปรตามร่วมนั่นเอง

1.4.3.2 ความยืดหยุ่นของนโยบายการเงินและนโยบายการคลัง

ความยืดหยุ่นเป็นเครื่องมืออีกอันหนึ่งที่ใช้ในการวิเคราะห์การประเมินผลของนโยบายการเงินและนโยบายการคลัง ความยืดหยุ่นของผลกระทบจากนโยบายการเงินและนโยบายการคลังที่มีต่อตัวแปรทางเศรษฐกิจเป็นการศึกษาถึงอัตราส่วนระหว่างเปอร์เซ็นต์การเปลี่ยนแปลงของตัวแปรเป้าหมายกับเปอร์เซ็นต์การเปลี่ยนแปลงตัวแปรนโยบาย การศึกษานี้วิเคราะห์ความยืดหยุ่นระยะสั้น[12] ในรอบ (Period) 1 ปี และ 5 ปี โดยพิจารณาเปรียบเทียบความรุนแรงของความยืดหยุ่นของทั้งสองนโยบาย

1.5 องค์ประกอบของวิทยานิพนธ์

งานวิจัยฉบับนี้ได้แบ่งการศึกษาออกเป็น 5 บท แต่ละบทประกอบด้วยสาระสำคัญดังนี้คือ

บทที่ 1 บทนำ กล่าวถึง ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา การศึกษาในอดีต วัตถุประสงค์ของการศึกษา วิธีการดำเนินการศึกษา องค์ประกอบของวิทยานิพนธ์

---

[12] ภาคผนวก ค.

บทที่ 2 แบบจำลองเศรษฐกิจมหภาคของประเทศไทย กล่าวถึงโครงสร้างแบบจำลองเศรษฐกิจมหภาคของประเทศไทย และผลของการประเมินผลแบบสมการ

บทที่ 3 การประเมินผลแบบจำลองเศรษฐกิจมหภาคของประเทศไทย

บทที่ 4 การประยุกต์แบบจำลองเพื่อประเมินผลของนโยบายการเงินและนโยบายการคลัง กล่าวถึงพิจารณาผลกระทบของนโยบายการเงินและนโยบายการคลัง ความยืดหยุ่นของนโยบายการเงินและนโยบายการคลัง

บทที่ 5 สรุปและข้อเสนอแนะ

บรรณานุกรม

นอกจากนี้ ยังมีภาคผนวกอีก 3 ภาค กล่าวคือ ภาคผนวก ก. เป็นการแสดงถึงชื่อตัวแปรต่าง ๆ ในแบบจำลอง ภาคผนวก ข. เป็นการปรับปรุงข้อมูลซึ่งมีความถี่ระยะยาว (ข้อมูลรายปี) เป็นข้อมูลที่มีความถี่ระยะสั้น (รายเดือน, รายไตรมาส) และ ภาคผนวก ค. แสดงถึงสูตรในการคำนวณความยืดหยุ่น

ศูนย์วิทยทรัพยากร
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย